

ונגמר עון עון החטאת דאהרן. תימה לרשב"א א"כ לשמקו מעון דפיגול וטומאת יומא דשרף מיד וי"ל דכלאו הכי איצטרך למיכתב עון צפיגול דפרק שני דזבחים (דף כח): יליף צפיגול כרת עון עון מנוחר: **אבל** נטמא דאיתיה בחולין בו.

תימה לרשב"א וילף כולהו מנומא ואמאי לר"ך הלכתא ואומר ר"י דה"א מה שונה צמולין הוי חומרא ו הויל"ל וּמַעֲשֵׂה חוּל אֲמַעֲזֵד זַיָּה וְאַיִם וְיִלָּף קַל וְחִוּמֵי מִתְרוּמָה דְעֵבֵר שְׁרִיפָה וְי"ל דאיכא למיפרך מה לתרומה דלסורה לזריס תאמר צדקשים קליס דשרי. רשב"א: **א**חר וזיקה מהצוקת. פירוש אף לאחר זריקה דלא דוקא זריס וצבעלים מאן קמני לה: **רבי** יוחנן בן ברוקא ורבי נחמיה אמרו דבר אחד. וא"י^א לילמא לעולם רבי נחמיה כרצנן ס"ל דבעו עיבור זורה וחסותא אהרן שנשרף מיד מפני אנינות הוראת שעה היתה עדיין לא פירש להס עיבור זורה כדפריש צוונטרס^ב ואומר רשב"א דלפי מה שפירש ר"י דסבירא דפסול צעלים זעיר עיבור זורה אתי שפיר דהכא לא שייך הוראת שעה היתה לאנינות הוי פסול צעלים ומסברא זעיר עיבור זורה ולעיל דקאמר הוראת שעה היתה קסבר דמפני טומאה נשרפה: ורבה

מוסף תוספות

- א. מאן ליה לרי יוחנן דמשום דס"ל מפני אנינות נשרפה לא יוכל לסבור כרבנן. תוס' שארן.
- ב. לעיל ד"ה כי האי הוראת שעה היתה. ע"ס.

רבינו הגאון

ותוב לן או נשפך או יצא דמה דחין לקליעין דקיימא לן בשרפה מאן לן. ואימון לאפוקה מדר' שמעון דתיני כל בקדש באש תשרף דכתיב בחטאת, לדבות כל פסולי קדש קדשים ואימורי קדשים קלים שהן בשרפה. פסולי קדשים קלים עצמן מניין, ולא אשתכחן ראייה מן התורה. ואסיקנא אלא כל פסול קדש בשרפה הלכתא גמירי לה, וחטאת דאהרן מעשה שהיה אתא לאשמועינן. ורבה בבי אבה דתיני אפילו פסול טעון צורה, כלומר אינו נשרף מיד אלא עד שתכיר צורתו, וילך מחטאת דאהרן. אמר לך אפי' כעין חטאת דאהרן לדורות צורה בעי. וחטאת דאהרן הוראת שעה היתה, לא שהיה דבר זה נהג לדורות. אמר רב חסדא מחלווקת תי' ור' יוחנן בן ברוקא בשנטמא הבעלים או שמתו, שהו אמר תעובר צורתו וזה אמר ישרף מיד, בשמתו או שנטמאו הבעלים לאחר זריקה איתחזי בשר לאכילה, אבל לפני זריקה דלא איתחזי בשר לאכילה כול דברי הכל ישרף מיד. אמר רבי אחא וזיקה דלא איתחזי בשר לאכילה ללא אהרן. אמר רב חסדא מחלווקת שנטמאו או שמתו לפני זריקה איתחזי בשר לאכילה ללא דהוי ליה כפסולו בגופו אבל לאחר זריקה דלא איתחזי בשר לאכילה נמי מחלווקת, כי הויכא דלא תקשה לך הא תיבמת דאיתחזי על רב חסדא ולא אשתכחן לה פירוקא. ואודאי ר' יוחנן לטעמי' דאמרינן דאמרינן דלא איתחזי בשר לאכילה ור' יוחנן בן ברוקא אמר דבר אחד. דאפי' פסול הובחיס בבעלים ישרף מיד. ר' יוחנן בן ברוקא הא דמתני'. ר' נחמיה דתניא ר' נחמיה אומר מפני אנינות נשרפה לך נאמר כאלה, ואנינות לאחר זריקה הואי ושרפה מיד הואי.

נשפך דמה. דאין כאן זריקה ולא הותר הצטרף: וכן ילא דמה. דמהאי פנימה דלעיל נמי נפקא דמיפסול אף הדס ביציאה: דקיימא לן דכל הני נשריפה. שפיר דעונה: **פסולי קדשים ילאו לצית השריפה** ומלך מרחל: **צדק**. צעורה: **פסולי שאר קדשים.** שמחילתן בכשרותן צעורה דכתיב בהן (ויקרא ו) צהלר אהל מועד ואימורי קדשים קלים שנפסלו דכשרותן היתה חומת העורה מחילתן דהא הקטרה בעו מניין שאף כשנפסלו מהא שם שריפתן, ולהכי נקט אימורים דאי ניטמא זכרן של קדשים קלים דכלל כל העיר שריפתן נמי קליס דהעיר דכתנן^א שורפין אותם צמלחיהן או על גבותיהן: **קדשים קלים.** דבעו שריפה כלל צמלחיהן חוץ מנומאה מנלן ומנומאה ליכא למילף דשאיני טומאה דפסלה אף בתרומה ומעשר: **הלכתא גמירי לה וטעמא דהרפין.** לא איצטריכא לפרושה דה שריפה צמלחיהן וביציאתה אלא מעשה שהיה הוי דאיצטעמי. ולקמן פריך והצטרף אשר יגע בכל טמא למה לי: **אפי' פיגול.** שפסולו בגופו טעון עיבור זורה. והא דתנא רבה בר אבהו לא איתפרש מהיכא: **מנא ליה.** דבעי עיבור זורה פשיטא לן דעממא משום דגמר עון עון מנומר כתיב צפיגול (ע"ס ו) והנפש האוכלת ממנו עונה תשא וכתיב צנות (ע"ס יט) ואוכליו עונו ישא והאי קרא צנות מוקמין ליה צמלחיהן (דף ה).

גזורה שיה כתיב (ויקרא יט) כי את קודש ה' חילל וכתיב (ויקרא יט) ושרפת את הנומר דאש לא יאכל כי קודש הוא וגמר פיגול מנומר מה נותר כצ' עובר זורה אף פיגול לר"ך שמתעבר זורמו ואדגמר מנומר ליגמרי מחטאת דאהרן שנשרפה צו ציוס דכתיב זיה נמי עון^א וזאתה נתן לנכס לשתת את עון העדה ומשה הודה להס דכתיב^ב וייטב צעייני: **י** האי גוואל. צין למאן דאמר צזבחים [ק.א]. מפני אנינות נשרפה צין למאן דאמר מפני טומאה נשרפה לדורות צעל עיבור זורה והוראת שעה היתה ששרפה לכו ציוס: **שריפסן צדק.** שרריך לשורפן צעורה: (א) **מעשה חול.** שלא נזהרו ונטמאה נתחללה והחלה צקדשתה: וסיגי לה צקטורה. לגומה מן העין שלא יאכלוה כלבים: **מחוקק.** דקאמר תנא קמא פסולו מחמת דבר אחר הוא ובעי עיבור זורה כגון שנטמאו הבעלים אחר זריקת הדס דנעשו כל עבודות הדס דכתיב: **אכל נטמאו קודם זריקה.** דרשמנא דחייא לפסח שני נמלאת זריקה שלא צבעלים וה"ל פסולו בגופו זריקה פסולה היא ושרף מיד צ"ד: **צדס.** כגון נטמא הדס או נשפך לרץ: **מחוקק לפני זריקה.** תוס' פליג ר' יוחנן צן צרוקה דחשיב ליה פסולו בגופו ותנא קמא סבר מ"מ לא צל פסול זה אלא מחמת דבר אחר ורבי יוחנן אף לאחר זריקה נמי מחלוקת ואודאי ר"י לטעמיה דאמר רבי יוחנן ר"י בן ברוקא ור' נחמיה אמרו דבר אחד ר' יוחנן בן ברוקא הא דאמרן ר' נחמיה מאי היא ^אדתיניא ר' נחמיה אומר מפני אנינות נשרפה זו לכך נאמר כאלה והא אנינות כלאחר זריקה הואי וכי אשתרוף לאלתר ^ב(בשתרופ) רבה

נזהרו ונטמאה נתחללה והחלה צקדשתה: וסיגי לה צקטורה. לגומה מן העין שלא יאכלוה כלבים: **מחוקק.** דקאמר תנא קמא פסולו מחמת דבר אחר הוא ובעי עיבור זורה כגון שנטמאו הבעלים אחר זריקת הדס דנעשו כל עבודות הדס דכתיב: **אכל נטמאו קודם זריקה.** דרשמנא דחייא לפסח שני נמלאת זריקה שלא צבעלים וה"ל פסולו בגופו זריקה פסולה היא ושרף מיד צ"ד: **צדס.** כגון נטמא הדס או נשפך לרץ: **מחוקק לפני זריקה.** תוס' פליג ר' יוחנן צן צרוקה דחשיב ליה פסולו בגופו ותנא קמא סבר מ"מ לא צל פסול זה אלא מחמת דבר אחר ורבי יוחנן אף לאחר זריקה נמי מחלוקת ואודאי ר"י לטעמיה דאמר רבי יוחנן ר"י בן ברוקא ור' נחמיה אמרו דבר אחד ר' יוחנן בן ברוקא הא דאמרן ר' נחמיה מאי היא ^אדתיניא ר' נחמיה אומר מפני אנינות נשרפה זו לכך נאמר כאלה והא אנינות כלאחר זריקה הואי וכי אשתרוף לאלתר ^ב(בשתרופ) רבה

נזהרו ונטמאה נתחללה והחלה צקדשתה: וסיגי לה צקטורה. לגומה מן העין שלא יאכלוה כלבים: **מחוקק.** דקאמר תנא קמא פסולו מחמת דבר אחר הוא ובעי עיבור זורה כגון שנטמאו הבעלים אחר זריקת הדס דנעשו כל עבודות הדס דכתיב: **אכל נטמאו קודם זריקה.** דרשמנא דחייא לפסח שני נמלאת זריקה שלא צבעלים וה"ל פסולו בגופו זריקה פסולה היא ושרף מיד צ"ד: **צדס.** כגון נטמא הדס או נשפך לרץ: **מחוקק לפני זריקה.** תוס' פליג ר' יוחנן צן צרוקה דחשיב ליה פסולו בגופו ותנא קמא סבר מ"מ לא צל פסול זה אלא מחמת דבר אחר ורבי יוחנן אף לאחר זריקה נמי מחלוקת ואודאי ר"י לטעמיה דאמר רבי יוחנן ר"י בן ברוקא ור' נחמיה אמרו דבר אחד ר' יוחנן בן ברוקא הא דאמרן ר' נחמיה מאי היא ^אדתיניא ר' נחמיה אומר מפני אנינות נשרפה זו לכך נאמר כאלה והא אנינות כלאחר זריקה הואי וכי אשתרוף לאלתר ^ב(בשתרופ) רבה

(א) לעיל דף כה.
(ב) צעיינין סה: וי"מ.
(ג) לעיל דף לד: ועב.
(ד) נמחות צ: ד) לעיל לד: עג.
(ה) ומספחא פיי ה"ן.
(ו) צדקס קא. ק.א. (ו) וי"ל.
(ז) לעיל ס"א: (ז) וויקרא.
(ח) שמות ט"ז. (ט) וויקרא.
(י) וי"מ. (י) וי"מ. (יא) שייך לרף פ"ה. (יב) גי' רש"י.
אחר הוא ומלת הואיל הוא הממלך דבור.

תורה אור השלם

- וְכָל חַטַּאת אֲשֶׁר יִבְאָה מִבְּרַחַת אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְכַבֵּר בְּקֹדֶשׁ לֹא תִאֲבָל אָבֶט תִּשְׂרָף.
- וְהַבְּשָׂר אֲשֶׁר יִגַע בְּבָבֶל עָמָו לֹא יִאֲבָל בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַבְּשָׂר בְּלִי טְהוֹר יִאֲבָל בְּשָׂר: ויקרא ז ט
- וְיָדְבַר אֲזַרְיָן אֵל מֹשֶׁה וְהָיוּ הַיְּהוֹם הַקְּרִיבוּ אֶת חַטַּאתָם וְאֵת עֲלֻתָם לִפְנֵי יְיָ וְהַקְרִיבָה אֹתִי כַּאֲלֵה וְאֲבִלְתִּי חַטַּאת יְהוֹם יְהִיבֶנּוּ עֲבָיִי יְיָ: ויקרא י י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שריפסן וכו'. צעורה סה"ל ואחר כך מ"ה עובדין דחול מעשה חול:

מוסף רש"י

בקדש באש תשרף. במקום אסתמו שריפסו (לעיל ס"ח) לימד על חטאת. פסולה, שריפתה בקודש. צעורה, דמשהי סוף לא הוה שמעיקן מקום ואשם שנטמאו או שנטפן דמן ומנחה שלא נקטר קומתה, ואימורי קדשים קלים. שנטמאו, וזוקא נקט הני שמחילתן בתוך חומת העורה, אלא פסולי קדש קדשים קלים שחילתן בכל העיר, אף שריפתן אש עממא חוץ לעירה הן, והכי נמי תנן דלא עובדין (לעיל ס"ח). שורפין לפני הצירה ויטו חוץ לעירה וס' היה בית הדשן לך וכן מפורש צמחים ואשם שנטמאו או שנטפן לפני ציוס (לעיל ד' ד). אפילו פיגול. דפסול חמור הוא ופסול דלחיימת הא (מנחות ג). כל שפסולו בגופו. פסול וחלי וצבנר עממו (לעיל ע"ג). כגון פסול עומר עממו צעלים או נטמאו אחר זריקה. דעבשו פסח שר הא אלא שאין לו אובלן (ע"ס ובני"ד לעיל ע"ד). וע' אפי' שפסול גמור הוא אפילו הכי הואיל ואינו צבנר עממו נשפך דכתיב וטמאו עממו צעלים או נטמאו אחר זריקה, דעבשו פסח שר הא אלא שאין לו אובלן (ע"ס ובני"ד לעיל ע"ד). וע' אפי' שפסול גמור הוא אפילו הכי הואיל ואינו צבנר עממו נשפך דכתיב וטמאו עממו צעלים או נטמאו אחר זריקה, דעבשו פסח שר הא אלא שאין לו אובלן (ע"ס ובני"ד לעיל ע"ד). וע' אפי' שפסול גמור הוא אפילו הכי הואיל ואינו צבנר עממו נשפך דכתיב וטמאו עממו צעלים או נטמאו אחר זריקה, דעבשו פסח שר הא אלא שאין לו אובלן (ע"ס ובני"ד לעיל ע"ד). וע' אפי' שפסול גמור הוא אפילו הכי הואיל ואינו צבנר עממו נשפך דכתיב וטמאו עממו צעלים או נטמאו אחר זריקה, דעבשו פסח שר הא אלא שאין לו אובלן (ע"ס ובני"ד לעיל ע"ד).